

1

1/ *Wes Anderson a Juman Maloufová: Spitzmaus Mummy in a Coffin and other Treasures*

2/ *Mark Rothko*

2

APRÍLOVÁ Vídeň

Text: Lucie Drdová – Foto: archiv galerií

Vídeň pro mě vždy měla specifický půvab. Pojí se nejen s mými profesními začátky v Muzeu moderního umění, ale její noblesa, mírná povýšenost a historizující nádech c. a k. monarchie mísící se s klasickým ambiente tradičních kaváren mi byly určitým způsobem důvěrně blízké.

Ačkoliv může někdo namítnout, že ve srovnání s evropskými metropolemi působí až příliš poklidně, stalo se z ní velice příjemné místo k žít s nejvyšším standardem. I v oblasti současného umění a jeho institucí v rámci Muzejní čtvrti včetně Kunsthalle, MUMOK nebo Secese, TBA21 či MAK se přerodila do progresivní podoby. Vídeňané jsou si navíc vědomi kulturního kapitálu, kterým disponují, a v oblasti kreativních průmyslů rozvinuli silný program podpory lokálních umělců a menších iniciativ. Chytře zachovávají rovnováhu mezi ochranou stávajícího dědictví a svěží inovací.

Pro jarní vydání jsem vybrala dvě skvělé výstavy v Uměleckohistorickém muzeu,

ve kterých současnost odkazuje k historii a dost silně se vztahuje k odkazu předchozích generací.

První z nich je osobitá interpretace novodobé kunstkomy s názvem *Spitzmaus Mummy in a Coffin and other Treasures*. Uznávaný americký filmař Wes Anderson, mimo jiné autor snímku *Grandhotel Budapest*, a jeho partnerka Juman Maloufová se směli ponořit do sbírek a depotů oné instituce a vybrali na čtyři stovky rozličných objektů sahajících od antických vykopávek, maleb starých mistrů, císařské pokladnice až po staré hudební nástroje a divadelní rekvizity. S těmito předměty pak rozehráli doslova nekonvenční inscenaci, která se sice nezakládá na odborné či jiné tezi, je však o to intuitivnější a čistě fantastní.

Jen pár kroků od této „filmové“ podívané se nabízí jiný rozměr kontemplanace. Plátna Marka Rothka, jednoho z nejvýznamnějších malířů minulého století, se doslova chvějí v intenzitě tónů barevné palety a vnitřního světla. Samotná výstava není nijak objevná.

Skládá se z přehledů prací z autorových počátků, ukázek přerodu k abstraktní poloze až po výběr z vrcholné fáze.

Jeden z pokojů je však zcela věnován malbám, které původně vznikly pro hotelovou restauraci newyorského Four Seasons ve slavné budově Seagram na Park Avenue navržené Ludwigem Miesem van der Rohe. Jemná světelná záře doslova rozechvívá plochu pláten v karmínové, purpurové, oranžové postupujících se s černou, šedou a kaštanovou. Divák cítí neuvěřitelné lidské drama, které se před ním vyjevuje.

Rothko podnikal dlouhé cesty po Itálii a renesanční mistři a v tomto případě především Michelangelo mu byli nekonečným zdrojem inspirace.

Jako v každém lidském konání je důležité si uvědomit a mít možnost nahlédnout vlastní historii. Ačkoliv už používáme jiný jazyk, stále mluvíme o stejných hodnotách.

Autorka je historička umění a galeristka, www.drdivogallery.com